

A NAGYSIKERŰ
LEHULL A LEPEL FOLYTATÁSA

MOST TE KÖVETKEZEL

KAREN M. McMANUS

Dream
válogatás

Az előző rész
EGYIKÜNK HAZUDIK
címmel már
a Netflix műsorán!

ÚJ ISKOLAÉV KEZDŐDIK
A BAYVIEW GIMIBEN.
ÉS A TITKOK NINCSENEK BIZTONSÁGBAN.

Simon halála óta sokan próbálták leutánozni a blogját, de amióta a Bayview-i Négyesfogatnak sikerült tisztáznia magát, senki nem tudta betölteni a pletykarovat nyomán keletkezett űrt. Ugyanis senki sem ismeri a tényeket. Csakhogy ez hirtelen megváltozik. A titkok leleplezője ezúttal nem egy applikáció vagy egy blog, hanem egy SMS-játék: Felelsz vagy mersz? Ha nem szállsz be a játékba, akkor felfedik egy titkodat.

A kiszemelt célpont nem más, mint Phoebe. Phoebe-nek pedig van egy sötét titka. A következő Maeve, akinek már tudnia kellene, hogy mindig a kihívást kell választani. Mire Knox kerül sorra, a helyzet egyre veszélyesebb lesz. A kihívások halálos kimenetelűek, és Maeve az előző évben Bronwyn példáján megtanulta, hogy a rendőrségtől nem kérhetnek segítséget. Sem védelmet.

Simon már nincs velük, de valaki továbbra is életben akarja tartani az emlékét a Bayview gimiben.

Dream
válogatás

© Kaitlyn Litchfield

KAREN M. McMANUS

mielőtt teljes idejét az írásnak szentelte volna, úgy tervezte, hogy újságíró lesz. Diplomáját a Northeastern University újságírói szakán szerezte, de hamar rájött, hogy igazából nem a valódi hírek megírása érdekli, hanem hogy saját híreket találjon ki.

„Az újságírói szakon szerzett tapasztalataim nagyon hasznosnak bizonyultak a rejtélyes történetek megírásában, mivel megtanultam, hogyan kell fogást találni egy-egy sztorin.”

Tudj meg többet a könyvről:

www.karenmcmamus.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Kevesen tudnak olyan izgalmas, tiniknek szóló krimi írni, mint McManus.”

Entertainment Weekly

„A Most te következel egyszerűen addiktív. A szerző egy eredeti és izgalmas könyvet írt olyan történettel, amely történhetne akár az olvasók saját iskolájában is.” **RT Book Reviews**

„Magával ragadó és izgalmas könyv, amely rámutat a középiskolás lét nehézségeire, és arra, hogy milyen okok vezethetnek oda, hogy egy gimnazista elveszítse a kontrollt cselekedetei felett.”

Booklist

„Csavaros, szövevényes és sodró lendületű történet remek karakterekkel. Mindezekből egy izgalmas és letehetetlen krimi született.”

The Guardian

„Mesteri módon megírt, a feszültséget végig fenntartó regény. A történet négy különböző szálon indul el a gyilkos felé, de csak a legvégén derül ki, hogy kihez vezetnek ezek a szálak.”

Popcrush

**Dream
válogatás**

KAREN M. McMANUS

MOST
TE
KÖVETKEZEL

— részlet —

Március 6., péntek

RIPORTER (a kanyargós utca járdáján egy nagyobb gipszstukkóval díszített épület előtt áll): Jó reggelt! Liz Rosen vagyok a Channel Seven Newstól, élőben jelentkezem a Bayview Gimnázium elől, ahol a diákok még mindig nem tudnak magukhoz térni tegnap elveszített diáktársuk miatt. Az utóbbi tizennyolc hónap alatt ez a második tragikus diákhalál a kisvárosban, ahol az iskola előtt döbbsent déjá vu hangulat uralkodik.

(A kamera most két lányra vált, az egyik a könnyeit törölgeti, a másik rezzenéstelen arccal áll.)

SÍRÓ LÁNY: Ez az egész olyan... annyira szomorú! Néha olyan érzés, mintha Bayview-n átok ülne, tudja? Először Simon, most meg ez.

HIGGADT LÁNY: Ez egyáltalán nem olyan, mint ami Simonnal történt.

RIPORTER: (a mikrofont a síró lány felé tolja)
Közeli barátod volt az elhunyt diák?

SÍRÓ LÁNY: Annyira nem közeli.

RIPORTER: (A másik lányhoz fordul) És neked?

HIGGADT LÁNY: Nem hinném, hogy nyilatkoznunk kellene magának.

Tíz héttel korábban

**Reddit, Bosszúállók Klubja alfórum
Bayview2020 által indítva**

Sziasztok!

Ez ugyanaz a csoport, mint amiben Simon Kelleher is posztolt? – Bayview2020

Üdv!

Igen, ugyanaz – Darkestmind

Miért mentetek át másik helyre? És miért van itt csak néhány poszt? – Bayview2020

Túl sok volt a bámézkodó és a riporter a másik oldalon.

És új biztonsági intézkedéseink is vannak.

Tanultunk Simon barátunktól.

Akit a felhasználóneved alapján gondolom, te is ismersz. – Darkestmind

Mindenki ismeri Simont. Vagyis ismerte. De nem voltunk éppen barátok. – Bayview2020

Oké, és mi szél hozott erre? – Darkestmind

Nem is tudom. Csak idetévedtem. – Bayview2020

Na, persze! Ez a fórum a bosszúról szól. És nem könnyű idetalálni. Okkal vagy te itt. De mi lehet az? Vagy talán ki? – Darkestmind

Ki.

Valaki valami szörnyűséget tett.

Tönkretette az életemet és másokét is.

Közben SEMMI sem történt velem.

És én nem tehetek semmit. – Bayview2020

Ugyanez nálam is.

Sok minden közös bennünk.

Szar dolog, amikor az illető szabadon éldegél, miközben tönkretette az életedet.

Mintha nem számítana, amit tett.

A konklúzióddal viszont nem értek egyet.

Mert mindig lehet valamit csinálni.

– Darkestmind

1. FEJEZET

Maeve

Február 17., hétfő

A nővérem azt hiszi rólam, hogy nem érdekel semmi. Persze, nem mondja ki hangosan – még csak le se írja –, de erősen célozgat rá.

Megnézted azt a listát az egyetemekről, amiket átküldtem?

Tizedikes vagy és ez már a második félév, nem korai elkezdeni!

Sőt, talán már késésben is vagy.

Ha akarod, megnézhetünk néhány kampuszt, amikor hazajövök Ashton lánybúcsúztatójára.

Szerintem olyan helyre kéne beadnod a jelentkezést, ami teljesen a komfortzónádon kívülre esik.

Mit szólnál például a Hawaii Egyetemhez?

Felnézek a képernyőn villogó üzenetről, és Knox Myerst pillantom meg, aki kérdően méreget.

– Bronwyn úgy gondolja, a Hawaii Egyetemre kéne jelentkeznem – tudósítok, mire Knox meg akar fulladni, hiszen tele a szája empanadával.

– Ugye, tudja, hogy az egy szigeten van? – kérdezi, és a kezébe vesz egy pohár jeges vizet, amit egyetlen szuszra félig megiszik. A Café Contigo empanadái legendásan finomak Bayviewban, de az erős fűszerezést nem mindenkinek bírja a gyomra. Knox Kansasból költözött ide még pár évvel ezelőtt, és azóta is a gombaleves alapú rakottas a kedvence, tehát az ő gyomra nem bírja a megpróbáltatást. – Elfelejtette, hogy mennyire utálad a tengerpartot?

– Nem utálok a tengerpartot – tiltakozom. – Csak nem vagyok oda a homokért. Sem a túl sok napsütésért. Sem az algáért. Sem a tengeri állatokért. – Knox szemöldöke minden mondatomra feljebb kúszik. – Te néztetted meg velem a *Monster of the Deep* című filmet – emlékeztetem rá. – Az óceánfóbiám nagy részben neked köszönhetem. – Knox volt az, akivel életben először összejöttem tavaly nyáron, mindketten teljesen tapasztalatlanok voltunk ezen a téren, így sokáig nem is jöttünk rá, hogy tulajdonképpen nem is vagyunk szerelmesek. Kapcsolatunk java részében a Nat Geo csatornát néztük, erről talán hamarabb is rájöhettünk volna, hogy barátként sokkal jobban elvagyunk, mint párként.

– Meggyőztél, igazad van – jegyzi meg Knox szárazon. – Az az iskola neked való. Alig várom, hogy elolvashassam a szívből jövő felvételi kérelmedet, amikor majd jövőre eljön az ideje. – Kicsit közelebb hajol, hogy nyomatékot adjon a mondatnak. – De csak jövőre!

Felsőhajtok, az ujjaimmal dobolni kezdek a színes csempékkel borított asztalon. A Café Contigo argentin kávézó, ahol a falak sötétkékre vannak festve, a mennyezet ezüstre, a levegőben pedig édes és fűszeres illatok terjengnek. Alig egy kilométerre van a házunktól, és ez lett a kedvenc leckeíró helyem, amióta Bronwyn elköltözött a Yale kampuszára, és a szobám hirtelen túlságosan csendes lett. Szeretem a kávézó barátságos zsongását,

és az sem mellékes, hogy senki nem bánja, amikor három órát üldögélek egyetlen kávé mellett.

– Bronwyn úgy gondolja, már lekéstem mindenről – közlöm Knoxszal.

– Hát, igen. Bronwyn már az oviban megírta a Yale-re jelentkezését, nem igaz? – mondja Knox. – De nekünk még rengeteg időnk van. – Knox hasonló cipőben jár, mint én: tizenhét éves második a Bayview Gimiben, kicsit idősebb a többi osztálytársunknál. Az ő esetében ez annak tudható be, hogy egy évvel később kezdte az ovit, mert a szülei még otthon tartották. Én pedig a leukémiám miatt a gyerekkorom felét kórházban töltöttem.

– Hát, igen. – Átnyúlok az asztalon, hogy elvegyem Knox üres tányérját, amit aztán az enyémre rakok, de közben felborítom a sótartót, mire fehér kristálydarabkák gurulnak szét az asztalon. Szinte gondolkodás nélkül az ujjaim közé csippentek egy kis sót, és hátradobom a vállam felett. Ita tanította, hogy így el tudom űzni a balszerencsét. Ita a nagymamám, aki számtalan babonát tisztel: akad köztük kolumbiai, de olyan is, amit az Egyesült Államokban szedett fel az itt töltött elmúlt harminc év alatt. Kisebb koromban minden babonáját elhittem, és követtem. *Ha magamon viselem az Itától kapott gyöngykarkötőt, akkor nem fog fájni a vizsgálat. Ha nem lépek a padló repedéseire, akkor újra normális lesz a fehérvérsejtszámom. Ha tizenkét szem szőlőt megeszek szilveszter éjjélkor, nem fogok abban az évben meghalni.*

– Amúgy az sem a világvége, ha nem vesznek fel rögtön az egyetemre – jegyzi meg Knox. Hátradől a székében, és kisimít a homlokából egy barna hajfürtöt. Knox olyan vézna és inas, hogy még azok után is éhesnek tűnik, hogy megette a saját adagját meg az én fél adag empanadámat is. Valahányszor eljön hozzánk, a szüleim etetni akarják. – Sokan nem azonnal kezdik el az egyetemet. – Tekintetét körbejáratja a kávézón, aztán

megállapodik Addy Prentissen, aki kezében egy tálcat egyensúlyozva lép ki a konyhából.

Figyelem, ahogy Addy végigmegy a Café Contigón, és gyakorlott ügyességgel teszi le a tányérokat az asztalra. Hálaadás-kor adta élete első interjút az oknyomozó riporter, Mikhail Powersnek, aki műsort készített „Bayview-i Négyesfogat: mi történt velük” címmel. Az interjúba talán azért ment bele, mert a producerek a négyek közül őt tervezték a naplopónak bemutatni – a testvérem bejutott a Yale-re, Cooper ösztöndíjat kapott a Cal State-re, és még Nate is beiratkozott az önkormányzati főiskola néhány tanfolyamára. Addy nem csinált semmit. A gimnázium korábbi szépségkirálynője, Adelaide Prentiss ezt nyilatkozta a mikrofon előtt:

– Ha valaki tudja, hogy mit akar csinálni az érettségi után, az szuper – magyarázta a Café Contigo egyik bárszékén ülve, a napi ajánlatokkal teleírt tábla előtt. – Ha viszont nem, akkor miért fizessen egy vagyont valamilyen diplomáért, aminek talán soha nem veszi hasznát? Nincs azzal semmi gond, ha az ember tizennyolc éves korában nem tudja, mit is kezdjen pontosan az életével.

Vagy tizenhét évesen. Bizonytalanul nézek a telefonomra, várom, hogy Bronwyn megint okoskodni kezdjen. Nagyon szeretem a nővéremet, de a maximalizmusának nehéz a nyomába érni.

Az étterem kezd megtelni az esti törzsvendégekkel, akik leülnek az utolsó szabad asztalokhoz, és valaki a falra szerelt síkképernyős tévéket a Cal State Fullerton baseballcsapat szezonnyitó meccsére váltja. Addy megáll egy pillanatra, a tálcaja már csaknem üres, tekintetével végigpásztazza a kávézót, és mosolyogva kapja el a pillantásomat. Azután elindul felénk a sarokban álló asztalhoz, és egy kis tányér alfajorest tesz le Knox és közém. A vaníliás sütemény a Café Contigo specialitása, és

ez az egyetlen, amit Addy megtanult elkészíteni az alatt a kilenc hónap alatt, amióta itt dolgozik.

Knoxszal egyszerre nyúlunk a tányér felé.

– Kértek még valamit? – kérdezi Addy, és a füle mögé tűr egy aranszöke hajfűrtöt. Az elmúlt évek során több hajszínt is kipróbált, de a rózsaszínes és lilás árnyalatok közül egyik sem bizonyul hosszú életűnek. – Mert ha még szeretnétek rendelni valamit, azt most adjátok le. Miután Cooper elkezd a játékot, mindenki szünetet tart majd. – Tekintete a faliorára siklik. – Még nagyjából öt perc.

Megrázom a fejemet, Knox pedig feláll, és lesöpri a morzsákat kedvenc szürke pólójáról.

– Én sem kérek semmit, csak még ki kell mennem a mosdóba – válaszolja. – Vigyázol addig a helyemre, Maeve?

– Persze – válaszolom, és a táskámat a székére teszem.

Addy félig hátrafordul, majd kis híján leejti a kezéből a tálcát.

– Ūristen! Ott van!

Az étteremben minden tévéképernyőn ugyanaz a kép jelenik meg: Cooper Clay sétál be a pályára bemelegíteni élete első egyetemi baseballmeccsén. Karácsonykor találkoztam utoljára Cooperrel, ami alig két hónapja volt, de már most szélesebb, mint amire emlékszem. Ugyanolyan szögletes az álla és hasonlóan jóképű, mint akkor, de a tekintetében van valami acélos csillogás, amit korábban még soha nem láttam. Persze, eddig a másodpercig Coopert soha nem láttam ilyen közelről játszani, mindig csak távolról néztem.

A kávézóban akkora a hangzavar, hogy nem hallom a bemondó hangját, de nagyjából ki lehet találni, miről beszél: az egyetemi baseball berkekben mostanában mindenki Cooper debütálásáról beszél, és ez a téma olyan fontosnak tűnik, hogy még egy helyi kábeltévés sportcsatorna is közvetíti az egész

meccset. A hírverést részben a Bayview-i Négyesfogat hírének köszönheti, meg persze annak, hogy Cooper egyike azon kevés baseballjátékosoknak, akik nyíltan felvállalták melegségüket. A nagy érdeklődés másik fele annak tudható be, hogy Cooper a tavaszi edzéseken remekelt. A sportszakértők már fogadásokat kötnek rá, hogy vajon még az egyetemi diplomázás előtt bekerül-e az első osztályba.

– A mi szupersztárunk végre megvalósíthatja az álmait – szólal meg Addy szeretetteljes hangon, miközben Cooper megigazítja a fején a baseballsapkát. – Megyek még egy utolsó kört az asztalaimnál, aztán ideülök mellétek. – Elindul az étterem belseje felé, tálcáját a hóna alá csapja, de közben a nézők figyelme az ételekről a játékra koncentrálódik.

Továbbra is a tévé képernyőjét nézem, habár a kamera már nem Coopert mutatja, hanem egy másik csapat edzőjével készült interjút. *Ha Cooper győz, akkor ez az év jól fog alakulni.* Megpróbálom kiverni a fejemből ezt a gondolatot, mert ha megint valami buta babonát hajtogatok, nem tudom majd élvezettel végignézni a meccset.

Hangos csikorgással húzzák ki mellettem a széket, és a karomat végigsúrolja egy ismerős fekete bőrdzseki.

– Mi újság, Maeve? – szólít meg Nate Macauley, miközben helyet foglal. Tekintetét végigjártja a sóval teleszórt asztalon. – Húha... sómészárlás! El vagyunk átkozva, mi?

– Haha – válaszolom, de közben megremeg az ajkam. Amióta Nate egy évvel ezelőtt elkezdett járni Bronwynnal, olyanná vált, mintha a testvérem lenne, vagyis belefér egy kis csipkelődés. Még így is, hogy Bronwyn elköltözése óta már harmadszor „tartanak szünetet”. A tavalyi nyarat végigszenvedték azzal, hogy miként tudják majd működtetni a kapcsolatukat ötezer kilométer távolságra egymástól, aztán a nővérem és Nate felvettek egy sajátos ritmust, amibe belefért az is, hogy elválaszthatatlanok,

éppúgy, ahogy a veszekedés és a szakítás, majd a kibékülés is. Furcsa módon ez a kapcsolat így mindkettőjük számára működött.

Nate csak vigyorog, aztán kényelmes csend telepszik közénk. Könnyű együtt lenni vele, Addy és a többiek szintén Bronwyn barátai. *A mi barátaink*, mondogatja mindig Bronwyn, pedig ez nem feltétlen igaz. Először az ő barátai voltak, és velem nem feltétlenül barátkoznának, ha őt nem ismernék.

A telefonom, mintegy varázsütésre rezegni kezd, és a kijelzőn újabb üzenet villog a nővéremtől. *Elkezdődött már a meccs? Nemsokára, pötyögöm. Cooper még melegít.*

Bárcsak az ESPN is közvetítené, hogy tudjam nézni! New Havenben, Connecticutban sajnos nem sugároz a Pacific Coast Sports Network csatornája. Kizárólag San Diego három órás körzetében lehet fogni. Ráadásul élő adást sem lehet látni a neten.

De felveszem neked, emlékeztetem Bronwynt.

Tudom, de az nem ugyanaz.

Bocs ☹

Lenyelem az utolsó falat süteményt, és nézem, ahogy a telefon kijelzőjén ott marad három kis pont, mintha hamarosan válasz érkezne. Bronwyn iszonyú gyorsan képes pötyögni. Soha nem gondolkozik, hacsak nem olyasmit készül leírni, amit nem kellene, márpedig jelenleg egyetlen olyan téma van, amiről saját belátása szerint nem akar beszélgetni.

És persze, hogy beletrafál: *Nate is ott van veletek?*

Lehet, hogy nem élek már egy házban a nővéremmel, de ez még nem jelenti azt, hogy nem húzhatom. *Kicsoda?*, írom vissza neki, majd Nate felé pillantok.

– Bronwyn üdvözl – mondom.

Nate sötétkék szeme megvillan, de az arca kifejezéstelen marad.

– Én is üdvözlöm.

Hát, jó, akkor legyen így. Bármennyire is kedvelsz valakit, a dolgok megváltoznak, amikor nem vagy folyton a közelében. Én is érzem ezt, csak másképp. Nate-tel azonban nem olyan a kapcsolatunk, hogy beszéljünk az érzéseinkről, tulajdonképpen senkivel sincs ilyen kapcsolata – kivéve persze Bronwynt. Végül csak vágok egy grimaszt Nate-re.

– Ugye, tudod, hogy nem egészséges az elfojtás?

Mielőtt még Nate válaszolni tudna, váratlan mozgólódás támad körülöttünk: Knox visszajön, Addy áthúz egy széket magának az asztalunkhoz, és megjelenik középen egy nagy tányér tortillachips, melyet marhahús darabkák, olvasztott sajt és chimichurri szósz borít – ez a Café Contigo féle nachos.

Felnézek abba az irányba, ahonnan az étel érkezett, és egy mélybarna szempárral találok szemben magamat.

– Csak egy kis rágcálnivaló – közli Luis Santos, és kezéből a vállára dobja a konyharuhát, amivel az előbb a tálat kihozta. Ő Cooper legjobb barátja volt a Bayview Gimiben, ugyanabban a baseballcsapatban játszottak, aztán tavaly egyszerre érettségiztek. A Café Contigo Luis szüleié, ő pedig részmunkaidőben dolgozik itt, miközben a helyi fősulira jár. Amióta második otthonom lett ez a sarokasztal, sokkal többet látom Luist, mint azelőtt, amikor még egy suliba jártunk.

Knox úgy veti rá magát a nachosra, mintha nem falt volna fel öt perccel ezelőtt másfél adag empanadát meg egy tányér süteményt.

– Vigyázz, még forró! – inti Luis, majd leereszkedik egy székre velem szemben. Rögtön az jut eszembe, hogy milyen jól néz ki; történetesen zavarba ejtően le tud venni a lábamról minden hasonlóan jóvágású sportolófiú. Kihozzák belőlem a tizenkét éves tinit. Az ember azt hinné, tanultam abból a megalázó esetből, amikor egy ilyen, hasonlóan viszonzatlan szerelmem

egy kosaras fiú iránt szégyenletes posztban végződött Simon Kelleher pletykarovatában, de mégsem.

Nem vagyok annyira éhes, de mégis kihúzok egy chipset a tál legaljáról.

– Kösz, Luis – szólalok meg, lenyalva a chips sarkából a sót. Nate elmosolyodik.

– Mire céloztál az elfojtással kapcsolatban, Maeve?

Érzem, ahogy felforrósodik az arcom, és nem tudok jobbat kitalálni, mint hogy betömöm az egész chipset a számba, és agresszíven rágni kezdem. Néha nem értem, mit lát Nate-ben a nővérem.

Jaj, tényleg! A nővérem. Enyhe büntudattal pillantok a telefonomra, és látom a sok szomorú emoji, amit Bronwyn küldött. *Csak vicceltem. Nate nagyon le van törve*, nyugtatom meg gyorsan. Pedig nincs is letörve. Nate Macauleyn kívül nem sokan képesek olyan könnyedén az arcukon viselni a „szarok mindenre” kifejezést. Pedig biztos vagyok benne, hogy nem így érzi.

Phoebe Lawton, a másik Café Contigós pincérnő, aki egyben az évfolyamtársunk is, kioszt mindenkinek egy-egy pohár vizet, aztán leül az asztal szélére, miközben a tévében a másik csapat ütőjátékosa elfoglalja a pozícióját. A kamera újra Cooper arcára közelít, aki felhúzza a kesztyűjét és hunyorogva néz.

– Gyerünk, Coop! – dünnyögi Luis, bal kezét önkéntelenül összeszorítja, mintha el akarná kapni a labdát. – Elkapod!

Két órával később a kávézót izgatott nyüzsgés tölti be, miután Cooper tökéletes játékaival lenyűgözte a közönséget. A Cal State Fullerton Titans csapata három ponttal nyert, de Bayview-ban senkit sem érdekel az eredmény most, hogy Cooper helyére beküldtek egy cserejátékost.

– Annyira örülök neki! – mondja vidáman Addy. – Nagyon megérdemli azok után, hogy... tudjátok. – A mosolya elhalványul. – Minden után.

Minden. Egyetlen szó mennyire kevésbé tudja leírni azt a sok mindent, ami történt, miután Simon Kelleher tizennyolc hónappal ezelőtt eljátszotta saját halálát, azután pedig az egészet gyilkosság látszatával rákente a nővéremre, Cooperre, Addyre és Nate-re. Mikhail Powers oknyomozó riporter műsorának hálaadásnapján különadása mindent részletesen bemutatott, kezdve Simon tervével, ahogy mindenkit elzárásra küldött a suliban, miközben olyan információkat szivárogtatott ki a neten, amelyekkel mind a négy társának okot szolgáltatott arra, hogy a halálát kívánja.

Az adást Bronwynnal együtt néztem, amikor hazajött az egyik szünetben. Visszarepített az egy évvel korábban történt eseményekhez, amikor az egész sztori országos ismertséget kapott, és a házunk előtt naponta állomásoztak a híradós kocsik. Az egész ország megtudta, hogy Bronwyn úgy lett jeles kémiből, hogy teszketet lopott, hogy Nate drogot árult, miközben felfüggesztett szabaddal volt dílerkedés miatt, hogy Addy megcsalta a barátját, Jake-et, akiről kiderült, hogy egy aljas áru-ló, mert beleegyezett, hogy Simon cinkostársa legyen. És végül Coopert hamis vádakkal illették, hogy szteroidokat használ, amiért kizárták a csapatból, mielőtt még felfedhetne volna a család és a barátok előtt, hogy valójában meleg.

Az egész egy valóságos rémálom volt, de nem tett túl azon a tényen, hogy gyilkossággal gyanúsítottak mindenkit.

A nyomozás pontosan úgy zajlott le, ahogyan Simon kitervelte – kivéve azt a pontot, amikor Bronwyn, Cooper, Addy és Nate összefogott ahelyett, hogy elárulták volna egymást. Nem is akarok belegondolni, mi történt volna, ha nem így tesznek. Kétlem, hogy Cooper bekerült volna az egyetemi csapatba,

és learatta volna élete első győzelmét, vagy hogy Bronwynt felvették volna a Yale-re. Nate valószínűleg börtönben ülne. Addy pedig... abba bele se merek gondolni, hogy ő hová jutott volna. Többnyire azért, mert talán nem is lenne már közöttünk.

Megborzongok, miközben Luis elkapja a tekintetemet. Olyan eltökélt mozdulattal emeli fel a poharát, mint aki nem akarja engedni, hogy a legjobb barátja győzelmét keserűség árnyékolja be.

– Igyunk a karmára! És Coopra, aki fantasztikusan játszott élete első egyetemi meccsén.

– Cooperre! – visszhangozzák a többiek.

– Meg kell majd látogatnunk őt! – kiált fel Addy. Átnyúl az asztal felett, és megpaskolja Nate karját, aki épp úgy pásztázza végig a helyet, mint aki azt fontolgatja, mikor induljon haza. – Te is benne vagy! Ne akarj kibújni alóla!

– Az egész baseballcsapat menni akar majd – jegyzi meg Luis. Nate vág egy belenyugvó grimaszt, mert tudja, hogy Addy nagyon erőszakos tud lenni, ha elhatározza, hogy bevon valakit a társaságba.

Phoebe, aki a meccs alatt közelebb húzódott Knoxhoz és hozzám, kinyújtja a kezét, és kitölt magának egy pohár vizet.

– Bayview annyira más lett Simon nélkül, de közben meg ugyanolyan. Ugye, értitek? – dűnnyögi olyan halkán, hogy csak Knox és én halljuk. – Az emberek nem lettek egy csapásra kedvesebbek, miután feldolgozták a sokkot. Az egyetlen különbség az, hogy már nincs az a pletykablog, amiben hétről hétre megtudhatjuk, ki a legszörnyűbb.

– Azért próbálkozások még vannak – jegyzi meg Knox.

Simon hírhedt blogját sokan próbálták lemásolni, miután Simon meghalt. De a legtöbbször néhány napig maradt csak életképes, csupán az egyetlen „Simon mondja” címűnek

sikerült egy hónapig fennmaradnia, mielőtt az iskola le nem tiltotta. Csakhogy ezeket már senki nem vette komolyan, mert az oldal szerkesztője – egy viszonylag csendes fiú, akit szinte alig ismertünk – soha nem tett ki olyan pletykákat, amikről bárki ne tudott volna.

Simon Kelleherben pont ez volt a lényeg: ő olyan titkokat ismert, amikről a legtöbben nem is hallottak azelőtt. Simon türelmes volt, kívárta, amíg egy-egy helyzet a lehető legdrámaibb és legfájdalmasabb fordulatot vegyen. És közben nagyon jól titkolta, mennyire utál mindenkit a Bayview Gimiben; egyetlen helyen fedte csak fel a valódi érzéseit: azon a bosszúfórumon, amire a halála után bukkantam rá, miközben nyomokat kerestem tetteinek okaira. Akkoriban émelygő érzés fogott el, miközben Simon posztjait olvastam. És időnként még mindig elborzadok attól a gondolattól, hogy milyen kevés fogalmunk volt róla, mit jelent egy olyan elmével szembeszegülni, mint Simon.

Minden nagyon másképp is alakulhatott volna.

– Hahó! – Knox bökdös meg, hogy visszarázzon a jelenbe, én pedig nagyokat pislogok, hogy kiélesedjen előttem az arca. Még mindig csak hárman folytatjuk ezt a beszélgetést; nem hinném, hogy a tavalyi érettségizőket túl sokáig foglalkoztatta volna Simon. – Ne vágj ilyen komoly képet! Ez most már a múlt, nem igaz?

– De igen – válaszolom, majd fészkelődni kezdek a székeimen, miközben a Café Contigóban összegyűlt tömeg hangoosan felhördül. Beletelik néhány pillanatba, amíg felfogom, mi történt, de amikor tudatosul bennem, összeszorul a gyomrom: a Cooper helyett beküldött játékos nem volt szerencsés, mert az ellenfél ütője egy négyponthoz hazafutást ért el. A Cal State három pontos előnye hirtelen hátrányba váltott. A másik csapat átvette a vezetést, és bár Cooper álomszépén játszott, mégsem vitte el csapata a győzelmet.

– Ne! – kiált fel panaszos hangon Luis, kezébe temetve az arcát. Olyan a hangja, mintha fizikai fájdalmai lennének. – Ez nem lehet igaz!

Phoebe arca grimaszba rándul.

– Ajaj, nem volt szerencsénk, de nem Cooper hibája volt.

Tekintetem most az asztalnál ülő egyetlen olyan emberre siklik, akitől minden helyzetben filtermentes reakciót várhatok: Nate-re. Nate az én feszült arcomról az asztalra kiszórt sóra pillant, és úgy ingatja a fejét, mintha tudná, milyen babonás fogadást kötöttem önmagammal. Világosan kiolvasom a gesztusaiból, mintha csak azt mondaná: *Ez semmit nem jelent, Maeve. Ez csak egy játék.*

Biztosan igaza van, de mégis... Jó lett volna, ha Cooper csapata győz.

2. FEJEZET

Phoebe

Február 18., kedd

Az elmém logikus része tudja, hogy anyám nem szokott már babákkal játszani. De most kora reggel van, fáradt vagyok, és még nem tettem be a kontaktlencsémét. Ezért aztán nem kezdek el jobban hunyorogni, csak a konyhapultnak támaszkodva felteszem a kérdést:

– Mik ezek a babák?

– Egy esküvői torta tetején lesznek – magyarázza anya, és kivesz a tizenkét éves öcsém, Owen kezéből egyet, majd felém nyújtja. Megnézem a figurát, ami egy fehérbe öltözött menyasszonyt mintáz, aki a vőlegény köré tekeri az egyik lábát. Egy kevésbé megbecsült szobrászművésznek sikerült érzékien megformázni a két műanyag baba arcát.

– Milyen stílusos – jegyzem meg. Pedig tudnom kellett volna, hogy egy esküvőre készült. A múlt héten a konyhapultunk tele volt meghívómintákkal, előtte pedig házilag készült virágdekorációkkal.

– A többi nem ilyen csúnya – mondja anya enyhén védekező hangon. – Tudod, ízlések és pofonok... Visszatennéd a dobozába? – Állával a pulton lévő, műanyaggal bélelt kartondoboz felé bök.

Elhelyezem az ifjú párt a dobozban, aztán előveszek egy üvegpoharat a mosogató melletti szekrényből, megtöltöm csapvízzel, és két hatalmas, mohó korttyal kiiszom az egészet.

– Tortadíszekben utazol? – kérdezem. – Nem is tudtam, hogy még használnak ilyeneket.

– Az Aranygyűrűből hoztam őket mintadarabnak – magyarázza anya. Amióta egy helyi esküvőszervező cégnél dolgozik, hetente újabb és újabb hasonló tárgyakkal teli doboz bukkan fel a konyhánkban. Anya mindent szépen lefotóz, felírja, hogy melyik tetszik neki, aztán visszacsomagolja a dobozba, és elküldi a csapat másik esküvőszervezőjének. – De vannak köztük egész aranyosak is. – Felmutat egy figurát, amely egy keringőző párt ábrázol. – Erről mit gondolsz?

A pulton megpillantok egy nyitott gofris dobozt. Kiveszem belőle az utolsó kettőt, és a pirítóba rakom.

– Nem hinném, hogy a tortán álló műanyagfigura Ashton és Eli stílusa volna. Nem arról volt szó, hogy valami letisztult, egyszerű esküvőt akarnak?

– Az ember időnként csak akkor tudja, mit akar, amikor az orra elé rakják – jegyzi meg anya vidám hangon. – Az én munkám egy része abból áll, hogy felnyissam a szemüket, és megmutassam, milyen lehetőségek vannak.

Szegény Ashton. Addy nővére kezdettől fogva a legjobb szomszédunk volt, amióta tavaly nyáron beköltöztünk a szemközti lakásba – elmondta, honnan érdemes kaját rendelni, megmutatta az alagsori mosodában, melyik mosógép működik rendesen, koncertjegyeket hozott a munkahelyéről, a Kaliforniai Művészeti Központból, ahol grafikusként dolgozik.

Szegénykémnek fogalma sem volt, mibe egyezett bele, amikor megbízta anyukámat, hogy segítsen elintézni „néhány részletet” a közelgő esküvőjére Eli Kleinfelsterrel.

Anya kicsit túllőtt a célon. Szeretett volna jó benyomást tenni rájuk, mivel Eli valóságos helyi celebnek számít. Ő az ügyvéd, aki Nate Macauleyt képviselte, miután Nate-et megvádolták Simon Kelleher meggyilkolásával, azóta pedig több nagyobb ügyet is vitt. A sajtó imádja, hogy a Bayview-i Négyesfogat egyik tagjának nővérét veszi feleségül, így rengeteget írnak a közelgő esküvőről. Ez anyának ingyenreklámot jelent, egy említést a *San Diego Tribune*-ban, és egy részletes ismertetőt a *Bayview Blade* tavaly decemberi számában. Az újságról egyébként kiderült, hogy totális pletykalap, amióta Simon sztoriját lehozta, és egy igazán hatásvadász címmel rukkoltak elő: „A szívszorító veszteség után a város özvegye a boldogság-biznisszbe vág bele.”

Ellettünk volna ilyen emlékeztető nélkül is.

Anya azonban olyan energiával vetette bele magát az esküvő szervezésébe, mint évek óta semmi másba, úgyhogy inkább hállával kéne gondolnom Ashton és Eli határtalan türelmére.

– Oda fog égni a gofrid! – figyelmeztet Owen tárgyilagos hangon, miközben a szájába töm egy adag szirupba mártogatott darabot.

– A francba! – kirántom a pirítóból a gofrít, és felszisszenek a fájdalomtól, ahogy ujjam a forró fémhez ér. – Anya, nem vehetnénk végre egy másik pirítót? Ez a vacak már teljesen használhatatlan. Harminc másodperc alatt felizzik a nulláról száz fokra.

Anya aggódva összehúzza szemöldökét, olyan az arca, mint mindig, amikor a pénzköltést hozzuk szóba.

– Én is észrevettem. De talán előbb ki kellene pucolni, mielőtt újat vennénk. Tízévnyi kenyérmorzsa szorult az aljára.

– Majd én megcsinálom – ajánlkozik lelkesen Owen, feljebb tolvá szemüvegét az orrán. – És ha utána sem működik, akkor szétszedem. Tuti, hogy meg tudom javítani.

Elmélázva mosolygok az öcsémre.

– Az tuti, okoskám. Őt kellett volna előbb megkérdezniem.

– Nem szeretném, ha elektromos gépeket piszkálnál, Owen – tiltakozik anyá.

Owen sértődött képet vág.

– Én nem *piszkálok*, hanem szeretem.

Kattan egyet az ajtó zárja, a szobánkból kilép a nővérem, Emma, és elindul a konyha felé. Ez olyasvalami, amihez soha nem fogok hozzászokni ebben az egyszintes lakásban: az ember mindig tudja, hogy éppen hol van a másik. Nincs hova elbújni. Itt semmi sem hasonlít a régi házunkra, ahol nem elég, hogy külön szobánk volt, azon kívül volt még egy nappali, egy dolgozó, amit egy idő után Owen számára átalakítottunk játszószobává, apának pedig műhely is jutott az alagsorban.

És persze akkor még velünk volt apa is.

Összeszorul a torkom, ahogy Emma végigjártja tekintetét a konyhapulton sorakozó műanyagbabákon.

– Az emberek még használnak ilyen tortadíszeket?

– A húgod az előbb pont ugyanezt kérdezte – jegyzi meg anyá. Mindig ezt csinálja: rámutat az Emma és köztünk létező hasonlóságra, mintha ezzel valamilyen módon újra szorosabbra fűzhetné köztünk a gyerekkorunkban meglévő testvéri köteléket.

Emma hümmögő hangot ad, én pedig továbbra is a gofrimra koncentrálok, miután közelebb lép.

– Nem állnál odébb? – kérdezi udvariasan. – Ki akarom venni a turmixgépet.

Odébb csusszanok, miközben Owen a kezébe vesz egy sötétvörös hajú tortadíszet.

– Ez pont olyan, mint te, Emma – jegyzi meg.

Az összes Lawton gyereknek vöröses árnyalatú a haja, Emmáé egészen sötét aranyvörös, az enyéem rézvörös, Owené pedig rózsasaarany – igazából apa volt az, aki mindig is kilógott a többi ember közül, az ő haja olyan narancsvörös volt, hogy az iskolában Cheeto lett a beceneve. Egy alkalommal, amikor a Bayview pláza éttermeinél ültünk, apa kiment a mosdóba, majd miután visszajött, egy idősebb párt talált az asztalunk mellett, akik gyanakodva nézték sötét hajú, kreol bőrű anyánkat és az ő három hófehér bőrű, vörös hajú gyerekét. Apa lehuppant anya mellé az asztalhoz, egyik karját a vállá köré fonta, majd széles mosollyal ránézett az idős párra:

– Így már minden a helyén van – jelentette ki.

De most, három évvel a halála után? Semmi sincs a helyén.

Ha meg kellene határoznom, Emma a nap mely részét szereti a legkevésbé, akkor nehéz dolgom lenne, mert mostanában Emma látszólag semminek sem tud örülni. De talán az első háromban benne lenne az, amikor a barátnőmet, Julest felvesszük a suliba menet.

– Úristen! – szólal meg Jules kifulladásra, miután bemászik a tízéves Corollánk hátsó ülésére, maga elé dobva a hátizsákját. Hátrafordulok az ülésen, miközben Jules letolja a napszemüvegét, és halálosan komoly képpel néz a szemembe. – Phoebe. Hogy én mennyire utállak!

– Micsoda? Miért? – kérdezem zavarodottan. Odébb csúszok a helyemen, és lesimítom a szoknyámat, mert a combomig felcsúszott. Több éves próbálkozás után végre összeállítottam egy olyan ruhatárat, ami illik a testalkatomhoz: rövid, bővebb szoknyák, lehetőleg harsányabb mintával; élénk színű V-kivágású pulcsi vagy sima ovális kivágású top és egy vastagabb sarkú kis csizma.

– Légyszi, csatold be magad! – szólal meg Emma.

Jules becsatolja a biztonsági övet, és továbbra is dühösen néz rám.

– Tudod jól, hogy miért.

– Komolyan nem tudom – tiltakozom. Emma közben kiáll Julesék szerény ikerháza elől, amely alig egy utcányira található korábbi lakhelyüinktől. A régi házunk nem éppen Bayview legmódosabb negyedében állt, de az a fiatal pár, akinek anyja eladta, nagyon örült, hogy itt vette meg első közös otthonát.

Jules zöld szeme rikít tejeskávé bőre és barna haja kontrasztjában, igazán drámai hatást kelt.

– Nate Macauley ott volt tegnap a Café Contigóban, és te nem írtál nekem üzit!

– Hát, igen... – Felhangosítom a rádiót, így dűnnyögő válaszom elveszik Taylor Swift legújabb számának hangjaiban. Julesnak régóta bejön Nate – imádja az ilyen sötét hajú rosszfiú típusokat –, de soha nem tartotta randizásra alkalmasnak, amíg Bronwyn Rojas össze nem jött vele. Most viszont úgy kering körülötte, akár egy dögkeselyű, valahányszor szakítanak Bronwynnal. Ez megosztotta a társaságot, amióta elkezdtem a Café Contigóban dolgozni, és összebarátkoztam Addyvel, aki nyilvánvalóan Bronwyn csapatát erősíti.

– Soha nem szokott eljárni sehova – jegyzi meg panaszosan Jules. – Ez egy akkora elszalasztott lehetőség volt! Megrendült a barátságunk Phoebe bébi. Nem volt szép tőled. – Azzal előhúz egy borvörös szájfényt a táskájából, és előrehajol, hogy láthassa magát a visszapillantó tükörben. – És milyen hangulatban volt? Mit gondolsz, túltette már magát Bronwynon?

– Hát, ezt nehéz megmondani – válaszolom. – Nem igazán szólt senkihez, csak Maeve-vel és Addyvel állt szóba. Inkább csak Addyvel.

Jules összepréseli az ajkait, és enyhe pánik fut át az arcán.

– Jaj, ne! Szerinted megint összejöttök?

– Nem, biztos, hogy nem. Inkább csak barátok. Nem mindenki találja ellenállhatatlannak Nate-et, Jules.

Jules visszadobja a táskájába a szájfényt, és nagy sóhajjal az ablaknak dönti a fejét.

– Honnan tudod? Nate olyan jó pasi, hogy belehalok.

Emma megáll a piros lámpánál, és megdörzsöli a szemét, aztán kezével a rádió gombja felé nyúl.

– Muszáj lehalkítanom – mondja. – Hasogat a fejem.

– Csak nem leszel beteg? – faggatom.

– Inkább csak fáradt vagyok. Tegnap sokáig tartott a korrepetálás Sean Murdockkal.

– Nem vagyok meglepve – dörmögöm. Ha valaki a Bayview Gimiben intelligenciát kutat, nem Sean Murdocknál kell kezdnie a sort a másodikos évfolyamon. A szüleinek viszont sok pénze van, és örömmel fizetnek Emmának azért, hogy vagy a munkamoráljával, vagy a jegyeivel példát mutasson Seannak.

– Engem is kéne korrepetálnod, Emma – szólal meg Jules. – Ebben az évben kemény lesz a kémia, hacsak nem kapok segítséget. Vagy eljátszom, amit Bronwyn, és lopok néhány vizsgalapot.

– Bronwyn utólag levizsgázott kémiaiából is – emlékeztetem, Jules pedig megrúgja hátulról az ülésemet.

– Nem kell védened – korhol hangosan. – Tönkreteszi a szerelmi életemet.

– Ha komolyan akarsz, hogy korrepetáljalak, most hétvégén van egy szabad időpontom – szólal meg Emma.

– Hétvégén kémiázzak? – Jules hangja felháborodottan cseng. – Kösz, nem!

– Hát, jó. – A nővérem hangosan kifújja a levegőt, mintha nem is várt volna mást. – Ezek szerint nem gondolod komolyan.

Emma csak egy évvel idősebb Julesnál, de mégis többnyire Ashton Prentissel tűnik egyidősnek és nem velünk. Emma nem úgy viselkedik, mint egy tizenhét éves, inkább úgy, mint ha a húszas évei közepén járna és az egyetemi tantárgyai miatt stresszelné magát, nem a gimnáziumi érettségi miatt. Még így sem tud lazítani, pedig már beadta az egyetemi jelentkezési lapját, és csak a válaszra kell várnia.

Az út hátralevő részét csendben tesszük meg, aztán a telefonom csipogni kezd, miközben Emma beáll a parkolóba. Ránézek a kijelzőre. *Lelátó?*

Nem volna szabad. De miközben az agyam jelez, hogy ebben a hónapban már két figyelmeztetést is kaptam, az ujjaim azt gépelik, hogy „OKÉ”. Visszacúsztatom a telefont a zsebembe, és félig már nyitom a kocsi ajtaját, mielőtt még Emma parkolóállásba tenné az autót. Összevonja a szemöldökét, miközben kiszállok.

– Csak gyorsan oda kell mennem a focipályához – szólok hátra, hátizsákomat a vállamra dobva, kezemet még a kocsi ajtaján tartva.

– Minek? Nehogy megint elkéss az óráról! – szól rám Emma, és összehúzott szemmel néz rám. A szeme világosbarna, ugyanolyan, mint apáé volt, és a vörösés hajszínnel együtt ez a két dolog, amiben hasonlítunk. Emma magas és vékony, én alacsony vagyok és gömbölyded. Emma haja nyílegyenes és alig ér le a válláig, az enyém hullámos és hosszú. Emma arca szep-lős lesz a naptól, én pedig lebarnulok. Így, február környékén mindketten hullasápadtak vagyunk, de érzem, hogy elpirul az arcom, miközben a földre meredek.

– Csak egy házi feladat miatt kell – dünnyögöm.

Jules vigyorogva száll ki a kocsiból.

– Mostanában így nevezik ezt?

Gyorsan sarkon fordulok, és elsietek, de nehéz lepelként érzem a hátamon Emma rosszálló tekintetét. Emma mindig is komolyan viselkedett velem, de amikor kicsi voltam, nem érdekelt. Korban olyan közel állunk egymáshoz, hogy szinte fél-szavakból is értettük egymást. Anya folyton azzal viccelt, hogy valami telepátia létezik köztünk, pedig nem erről volt szó. Egyszerűen olyan jól ismertük egymást, hogy az arcunkra kiülő kifejezésből is képesek voltunk olvasni.

Owennel is nagyon közeli volt a kapcsolatunk, pedig ő sokkal fiatalabb nálunk. Apa mindig három jóbarátnak becézett minket, és minden gyerekkori fotónkon ugyanúgy pózolunk: Emma és én közrefogjuk Owent, karunk hátul összefonódik, és szélesen vigyorgunk a lencsébe. Elválaszthatatlannak tűnünk, és egy ideig azok is voltunk. Soha nem jutott volna eszembe, hogy apa volt az összekötő kapocs hármunk között.

Az eltávolodásunk eleinte olyan észrevétlen volt, hogy nem is tűnt fel rögtön. Emma volt az első, aki visszavonult, és beletemette magát a tanulásba.

– Ő így gyászolja apát – magyarázta anya, én pedig hagytam, hogy így legyen, pedig én szívesebben gyászoltam volna úgy, hogy együtt vagyunk. Végül ezt azzal kompenzáltam, hogy az összes létező társasági eseményen részt vettem, ami csak adódott – különösen azután, hogy a fiúk is elkezdtek érdeklődni irántam. Owen pedig a videojátékok megnyugtató fantáziavilágába menekült. És mielőtt még észbe kaptunk volna, mindenkinek meglett a saját kis pályája, amit soha nem hagyott el. A tavalyi karácsonyi fotónkon a fa mellett állunk mindhárman nagyság szerint sorban, a kezünk magunk előtt összekulcsolva, arcunkon feszes mosoly. Apa nagyon csalódott lett volna egy ilyen kép láttán.

Meg persze bennem is csalódott volna azok után, ami Jules karácsonyi partiján történt. Egy dolog az, amikor az ember úgy

bánik a saját nővérével, mint egy udvarias idegennel, de megint más... amit én tettem. Korábban egyfajta szomorú magányosság fogott el, amikor Emmára gondoltam, most viszont egyszerűen csak büntudatot érzek. És persze megkönnyebbülést, hogy már nem képes leolvasni az arcomból, amit érzek.

– Szia! – Annyira elmerültem a gondolataimban, hogy simán belesétáltam volna a lelátó egyik oszlopába, ha egy kéz nem húz vissza. A kéz ezután olyan gyorsan húz magához, hogy a telefon kicsúszik a zsebemből, és tompa puffanással a fűben landol.

– A francba! – szólalok meg, de mielőtt még bármi mást mondhatnék, Brandon Weber ajkai az enyémhez préselődnek. Megmozgatom a vállamat, és a hátizsákom is követi a telefont a földön. Brandon keze a blúzom alá csúszik, és mivel száz százalékban ezért vagyok itt, segítek neki kitűrni a nadrágból.

Brandon feljebb csúsztatja a kezét csupasz bőrömön, félretolja a melltartóm csipkéjét, és belenyög a számba.

– Úristen, hogy ez mennyire szexis.

Igen, ő is az. Brandon a focicsapat hátvédje, akit a *Bayview Blade* nemrég „a következő Cooper Clayként” emlegetett, mivel olyan remekül játszik, hogy az egyetemi csapatok már kivetették rá a hálójukat. Szerintem viszont nem pontos az összehasonlítás. Először is, mert Cooper tényleg elképesztően tehetséges, másodsor pedig kenyérre lehet kenni, olyan kedves. Brandon ellenben gyakorlatilag egy seggfej.

De azért jól tud csókolózni. Elszáll belőlem minden feszültség, ahogy nekinyom a mögöttünk álló oszlopnak, csak a várakozás izgalma marad. Egyik karommal átfogom Brandon nyakát, és megpróbálom lejjebb húzni, a másikkal pedig a farmerja övébe kapaszkodom. Aztán a lábam megcsúszik valamin, és a figyelmemet elvonja egy érkező üzenet hangja.

– A telefonom – szólalok meg elhúzódom. – Ha nem veszem fel, össze fogjuk törni.

– Majd veszek egy újat – mondja Brandon, nyelvével a fülemet csiklandozva. Pedig nekem ez egyáltalán nem tetszik – miért gondolják a pasik, hogy ez szexis? –, úgyhogy eltolom magamtól, és elenged. A farmerzsebében hangosan csilingel a telefonja, és elfojtok egy mosolyt, ahogy meglátom a kitüremkedő duzzanatot a sliccén.

– Te most az üzenetnek örülsz ennyire vagy annak, hogy engem látsz? – kérdezem, miközben letörlöm a telefonom kijelzőjét. Aztán jobban szemügyre veszem, és eláll a lélegzetem. – Te most viccelsz? Már megint ez?

– Micsoda? – kérdi Brandon, és a saját telefonját is előhúzza.

– Ismeretlen szám, és találd ki, mit írnak! – Affektáló hangon olvasom fel: – *Még mindig hiányoljátok az Erről-Arról blogot? Mert én igen. Kezdjünk egy új játékot!* Nem hiszem el, hogy Gupta igazgatónő figyelmeztetése ellenére valaki megint ezzel próbálkozik.

Brandon tekintete a saját telefonjára sikklik.

– Nekem ugyanez az üzenet jött. Látod a linket?

– Igen. De nehogy rákattints! Lehet, hogy valami vírus vagy...

– Késő – mondja nevetve Brandon. Hunyorogva nézi a telefonját, közben én alaposan szemügyre veszem: több mint két méter magas, sötétszőke a haja, kékes-zöld a szeme és olyan telt az ajka, amiért a lányok ölni tudnának. Annyira szép ez a fiú, hogy úgy fest, mint aki bármelyik pillanatban felszállhatna az égbe egy hárfával a kezében. És nálam jobban senki nem ismeri. – Jézusom, ez egy egész könyv – szólal meg panaszos hangon.

– Hadd nézzem! – Kikapom a telefont a kezéből, mert nem akarom az enyémen megnyitni a linket. Eltartom a naptól a kijelzőt, hogy jobban lássam. Egy honlapot látok, amelyen ott villog az Erről-Arról pletykarovat logójának másolata, alatta pedig egy szöveg:

– *Vigyázat, Bayview Gimi! Mert csak egyszer fogom elmagyarázni a szabályokat* – olvasom. – Íme a Felelsz vagy mersz játék szabályai. Egyetlen személynek fogok küldeni egy üzenetet, az illető pedig SENKINEK sem mondhatja el, hogy ő kapta. Ne rontsátok el a meglepetést! Mert attól kicsit bosszús leszek, és nem vagyok túl kedves, amikor bosszús vagyok. Ezután huszonnégy órát van, hogy SMS-ben visszaküldd a válaszodat. Ha felelsz, akkor felfedem az egyik titkodat. Ha mersz, akkor kapsz tőlem egy kihívást. Bárhogy is lesz, jót fogunk szórakozni, és kicsit enyhítünk létünk unalmas monotonitásán.

Brandon végigszántja kezével sűrű, homokszőke haját.

– A magad nevében beszélj, lúzerkém!

– *Gyerünk, Bayview! Tudom, hogy hiányoltátok már ti is!* – Összevont szemöldökkel meredek a kijelzőre. – Szerinted ezt mindenki megkapta a suliban? Remélem, senki nem szól semmit, ha nem akarják, hogy elvegyék a telefonjainkat. – Tavaly, miután Gupta igazgatónő lezárta a legfrissebb Simon imitátor oldalt, közölte, hogy zéró tolerancia következik: ha az Erről-Arról rovatra akár egy utalást is talál valahol, teljesen betiltja az iskola területén a telefonhasználatot. Aki pedig mégis behozza a telefonját, azt ki is rúghatják.

Azóta mindenki mintatanuló lett, legalábbis ami a netes pletykálást illeti. Senki nem tudná elképzelni, hogy túléljen egy napot – vagy akár éveket – a suliban a telefonja nélkül.

– Senkit nem érdekel már. Régi sztori – szólal meg legyintve Brandon.

Zsebre teszi a telefonját, és átölel a derekamnál fogva, közelebb vonva magához.

– Hol is tartottunk?

Még mindig a telefonomat markolom, most már Brandon mellkasához préselve, ami megint csipog egyet a kezemben, mielőtt meg tudnám nézni. Miután elhúzom a fejemet, hogy meg

tudjam nézni, egy újabb üzenet villog a kijelzőn egy ismeretlen számról. Ezúttal azonban Brandon zsebében nem szólal meg szimultánban a telefon.

Phoebe Lawton, te vagy az első! Üzenetben írd meg a választódat: felfedjem az egyik titkodat, vagy bevállalsz egy kihívást. Felelsz vagy mersz?